

Tématem rigorózní práce Livonský stát a Moskevská Rus na přelomu 15. a 16. století jsou diplomatické vztahy mezi Livonskem a ruskými zeměmi v letech 1471 až 1505. Jejím cílem je zachytit zásadní kvalitativní změnu rusko-livonských vztahů, ke které došlo v období dokončování procesu nazývaného ruskou historiografií "sobiranije ruskich zemel". Na vrcholu tohoto procesu stál moskevský veliký kníže Ivan III. (1462-1505), jenž byl definitivním podmaněním Velikého Novgorodu v roce 1478 a nabytím značného vlivu v dosud formálně samostatném Pskově nevyhnutelně zatažen do problematiky diplomatických a obchodních vztahů v baltském prostoru. Sílicí ruský stát, jehož zrod je ruskou historiografií kladen do roku 1478, se stal bezprostředním sousedem Livonska, což se nemohlo neprojevit na charakteru ruskolivonských vztahů. Cílem práce je postihnout hlavní rysy Ivanovy baltské politiky, priority, které v ní sledoval, a prostředky, jimiž dosahoval svoje politické cíle. Zároveň jsem se snažil zachytit postoj představitelů livonského řádu, duchovenstva a měst k procesu, který probíhal na východ od livonské hranice, a jejich politiku vůči ruským zemím, jež byla ovlivňována komplikovanou situací uvnitř livonského státu. Ruskolivonské vztahy byly pojednány v širším rámci mezinárodních vztahů soudobé severovýchodní Evropy s přihlédnutím k politice významných mocenských faktorů, jaké představovala soudobá Litva, Polsko, Dánsko a Švédsko, a také ke vztahu, jaký k Livonsku zaujímala Hanza, papežská kurie a císař.